

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2014 r.

sprawy **J. D.**

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 148 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 marca 2014 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 28 listopada 2013 r.

postanowił

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. z Kancelarii Adwokackiej kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem), w tym 23 % podatku VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;

3. zwolnić J. D. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 20 marca 2014 r., zmienił wyrok Sądu Okręgowego w P., z dnia 28 listopada 2013 r. J. D. został prawomocnie skazany za przestępstwo zakwalifikowane z art. 148 § 1 k.k., popełnione w zamiarze ewentualnym, za które wymierzono mu karę 12 lat pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego, kasację na korzyść skazanego wniósł obrońca i zarzucając:

„rażące naruszenie prawa materialnego w postaci art. 25 § 2 k.k. poprzez błędną wykładnię i w konsekwencji jego niezastosowanie w sytuacji, gdy oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w ramach ekscesu ekstensywnego, które to naruszenie mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku”,
wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o oddalenie kasacji obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego J. D. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. i jako taka została oddalona.

W kasacji został powielony zarzut obrazy art. 25 § 2 k.k., sprowadzający się do braku przyjęcia działania skazanego w ramach przekroczenia granic obrony koniecznej w postaci ekscesu ekstensywnego, czyli odmiennego niż podniesionego w apelacji, gdzie skarżący wskazywał na działanie oskarżonego w ramach ekscesu intensywnego. Sąd Apelacyjny w rozpoznaniu zarzutu apelacyjnego wskazał, za Sądem I instancji, że wprawdzie oskarżony do pewnego momentu odpierał bezprawny i bezpośredni zamach pokrzywdzonego, który jednak ustał, a inkryminowane działanie oskarżonego nastąpiło później, po wyraźnej przerwie w całym zdarzeniu, gdy pokrzywdzony był już bezbronny, a zachowanie oskarżonego było atakiem na pokrzywdzonego, nie mającym żadnego związku z zagrożeniem z jego strony. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że wykładnia przepisu art. 25 § 2 k.k. jest prawidłowa, zaś jego niezastosowanie pozostaje w korelacji z ustaleniami stanu faktycznego sprawy poczynionymi przez Sąd I instancji i zaakceptowanymi w toku kontroli instancyjnej. Skoro zatem Sądy przyjęły, że J. D. nie działał w ramach obrony koniecznej, to bezprzedmiotowe pozostają wszelkie dywagacje o jej przekroczeniu, które w istocie sprowadzają się do polemiki z ustaleniami dotyczącymi przebiegu zdarzenia.

Sąd Najwyższy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. kwotę 738 zł, w tym 23 % podatku VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na mocy art. 29 prawa o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 3 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie

opłat za czynności adwokackie...(Dz.U.2002, nr 163, poz. 1348) oraz zwolnił skazanego J. D. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 624 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, wobec nie stwierdzenia naruszenia przepisu prawa wskazanego w kasacji, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.